

1-го червня — Міжнародний день
захисту дітей

Маленький мрійнику! Про що думаєш ти сьогодні? Повір—
мине час і твої мрії обов'язково збудуться.

ДІТИ—НАШЕ МАЙБУТНЄ

ЩОРІЧНО у перший день літа, по рішення Міжнародної демократичної федерації жінок, відзначається Міжнародний день захисту дітей. «Декларацію прав дитини», яку ухвалила ООН, понад 10 років тому, підписали уряди 78 країн. У світі проживає понад мільярд дітей, із них — 600 мільйонів в країнах капіталу живе у злигоднях, терплять голод і холод. Смертність дітей у капіталістичних країнах щоденно становить 20 тисяч. Особливо велика смертність малих дітей в негритянських кварталах в США — тут смертність на 40 процентів більша ніж серед білих дітей. Із тисячі дітей — 400 помирає у Південно-Африканській Республіці.

У високорозвинених капіталістичних країнах, таких як США та Італія, використовується праця дітей у віці від 6 до 14 років, причому, працюють вони по 8 годин, а значна частина дітей працює без вихідних днів.

Не краще стоять справи із навчанням дітей у країнах капіталу. У Латинській Америці, наприклад, не вчиться 50 процентів дітей. В Іспанії самі найменші у світі витрати на навчання дітей.

У важких умовах, долаючи неймовірні труднощі, вчать діти героїчного в'єтнамського народу, ховаючись у печерах та неприступних місцях від нальотів американської авіації.

У Міжнародний день захисту дітей мільйони прогресивних людей планети виступляють за покращання життєвих умов, вимагатимуть скасування перешкод до освіти та лікарської допомоги дітям.

Щасливо і радісно живуть радянські діти. Ленінські слова: «Все краще — дітям» повністю перетворила у життя Комуністична партія. До послуг наших дітей прекрасні школи, дитячі садки і ясла, піонерські табори, санаторії, палаци і станції юних техніків, стадіони, дитячі театри, бібліотеки, музичні та хореографічні школи. Тільки на Україні у минулому році у літніх таборах відпочивало біля 1,5 мільйона дітей.

З кожним роком все більше відпускається коштів на оздоровлення дітей членів Українського товариства глухих. Дити-дошкільнята робітників учбово-виробничих підприємств виховуються в дитячих садках і яслах, старші, діти шкільного віку навчаються в школах-інтернатах, яких у нашому Товаристві відкрито 49. У них навчаються понад 7000 дітей. Крім того при школах-інтернатах відкриті дошкільні групи, в яких виховуються малюки віком від 3 до 7 років. Таких груп — 41. Діти, які вчаться і живуть у школах-інтернатах, знаходяться на повному безкоштовному утриманні Товариства.

Тисячі дітей після закінчення школи організовано будуть відпочивати у піонерських таборах, ходитимуть у походи, будуть їздити на екскурсії.

Комуністична партія дбає про те, щоб наші діти росли здоровими і щасливими, були готові стати гідною зміною своїх батьків. Діти — наше майбутнє, їм наш народ нічого не жаліє, щоб вони вчилися, опановували наукою і щиро любили свою Батьківщину.

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАЙТЕСЯ!

НАШЕ

ЖИТТЯ

РІК ВИДАННЯ 3-й
Газета виходить
щотижня

ОРГАН ЦЕНТРАЛЬНОГО ПРАВЛІННЯ УКРАЇНСЬКОГО ТОВАРИСТВА ГЛУХИХ

№ 22 (152) |

Субота, 30 травня 1970 року

| Ціна 2 коп.

Другий
етап

ОБЛАСНІ КОНФЕРЕНЦІЇ УТОГ

У відповідності із Статутом УТОГ у первинних організаціях та низових відділах пройшли звіти і вибори. У більшості своїй звітно-виборні збори пройшли організовано, на високому рівні при великій активності членів Товариства.

В житті і діяльності правлінь відділів та первинних організацій УТОГ — звіти і вибори завжди являються важливою подією. У цьому році вони проходили в обставині великого політичного і трудового піднесення радянського народу, викликаного підготовкою і проведенням ленінського ювілею, 25-річчям нашої славної Перемоги у Великій Вітчизняній війні.

Звітно-виборні збори та конференції стали своєрідним оглядом організаційно-масової, ідеологічної та культурно-освітньої роботи у Товаристві. Вони стали широкою трибуною передачі досвіду роботи, принципіальної критики недоліків, а також визначенням найкращих шляхів для виконання завдань, які втілюються із рішень грудневого (1969 р.) Пленуму ЦК КПРС, Листа ЦК КПРС, Ради Міністрів СРСР, ВЦРПС та ЦК ВЛКСМ «Про поліпшення використання резервів виробництва і посилення режиму економії у народному господарстві».

Перший період звітно-виборної кампанії завершено, на порядку денному — обласні конференції, які починаються з 1 червня і закінчуються наприкінці липня. Це дуже важливий період у діяльності обласних відділів УТОГ. Готуючись до конференції, обласні відділи повинні широко використати нагромаджений досвід роботи, врахувати помилки і промахи, які мали місце в минулому.

Практика показує, що не скрізь із усією відповідальністю підходять до проведення обласних кон-

ференцій, до підготовки звітних доповідей, до складання проектів рішень. Нерідко цю роботу завершують буквально в останні дні і часу для обговорення цих документів не вистачає, все робиться насіх.

Подібні факти мали місце в ряді низових відділів Ворошиловградської міської організації. Збори в більшості тут пройшли без активної участі членів УТОГ, без критики недоліків. Загальними, нікого не зобов'язуючими були прийняті рішення. Присутні працівники обласного відділу УТОГ на цих зборах нічого істотного внести не могли, бо своєчасно не були ознайомлені із звітними доповідями.

До обласних відділів, їх звітів перед делегатами, стоять значно вищі вимоги. Звітна доповідь повинна бути колективною працею з урахуванням всіх сторін діяльності обласного відділу. За два роки, що минули, правлінням облвідділів є про що доповісти делегатам конференції.

У звітному періоді в ході підготовки до ленінського ювілею, в ході проведення ленінської естафети культури значно підвищився рівень усієї організаційної та масово-політичної роботи. Зросла активність членів Товариства, з'явилися нові молоді сили в художній самодіяльності, прикладному мистецтві, в спорті. Особливо зросла активність первинних організацій УВП, їх роль у боротьбі за якість продукції, в контролі за виконанням соціалістичних зобов'язань, у вихованні молоді, організації навчання тощо.

Непогано попрацювали у звітному періоді Львівський, Харківський, Запорізький, Полтавський, Івано-Франківський обласні відділи УТОГ, які нагромадили деякий досвід організаційної роботи з низовими відділами.

У звітних доповідях треба відобразити цей досвід, уважно проаналізувати, узагальнити і критично оцінити. Звичайно, особливу увагу слід звернути на вузькі місця і недоліки в роботі з первинними організаціями. Безперечно, у звітній доповіді потрібно детально висвітлити роботу правління обласного відділу УТОГ і його президії.

Не останнє місце у звітній доповіді відводиться питанням виробничої діяльності. Не потрібно обмежуватись переліком одних показників, трудових успіхів людей. Тут на перший план треба поставити аналіз боротьби за здійснення виробничих завдань, показати не тільки що зроблено, а якими шляхами, якими організаційними заходами забезпечені ці успіхи.

Боротьба за нове, прогресивне у виробництві органічно поєднується із питаннями дальшого підвищення культури виробництва, підвищення політичного рівня і свідомості людей, їх відношення до праці, їх уміння широко застосовувати передовий досвід і на основі цього домагатись підвищення продуктивності праці — ця думка повинна червоною ниткою проходити через усю звітну доповідь. В такому ж плані, такі ж вимоги ставляться до проектів рішень звітних конференцій, в яких всебічно продумані і намічені завдання та шляхи по успішному вирішенню пропозицій делегатів повинні бути на першому місці.

Безперечно, що з цими завданнями обласні конференції справляються успішно, оберуть до нового складу обласних організацій достойних членів Товариства, які забезпечать виконання наказу делегатів конференції.

НАЗУСТРІЧ ВИБОРАМ

З ПОДВІЙНОЮ ЕНЕРГІЄЮ

З великим інтересом знайомляться трудівники Ворошиловградських учбово-виробничих підприємств із зверненням Центрального Комітету КПРС до всіх виборців. У цехах та на ділянках УВП № 1 і № 2 агітатори проводять бесіди, присвячені вивченню цього програмового документу, в якому говориться про великі досягнення радянського народу, розкриваються чудові перспективи дальшого розвитку народного господарства, освіти, культури.

...Обідня перерва. У червоному кутку УВП № 2 зібралися робітники, інженерно-технічні працівники, щоб послухати бесіду агітатора.

— Радянська влада постійно дбає про підвищення добробуту наших людей, — так розпочала

свою розмову з виборцями агітатор швея Любов Есаулова. — За прикладами далеко ходити не треба. Давайте оглянемося навколо себе, порівняємо і ми побачимо, які великі і радісні зміни сталися в житті нашого підприємства за період, що минув з часу останніх виборів до Верховної Ради СРСР.

— За цей час, — продовжувала вона, — підприємство перейшло із старих приміщень в новоспоруджений світлий корпус. Тепер нам створено всі необхідні умови для праці. Ось лише кілька цифр. Вони переконливо характеризують наш ріст.

Випуск валової продукції у минулому 1969 році, у порівнянні з 1966 роком, коли ми останній раз обирали народних посланців до радянського парламенту, збіль-

шився на 1 мільйон карбованців, продуктивність праці відповідно зросла за цей період на 11,7 процента, зросла й середня заробітна плата. За останні чотири роки кількість робітників на підприємстві збільшилась на 49 чоловік, а машинний парк оновлено і збільшено вдвоє.

Готуючись до виборів, виробничий колектив Ворошиловградського УВП-2 переглянув свої можливості, тепер вишукує нові резерви збільшення випуску продукції.

Швейна бригада, яку очолює молодий комуніст майстер Н. Полтавська, достроково завершила виробничий план чотирьох місяців нинішнього року і видала понад завдання тисячу робочих годин. Зараз цей колектив взяв нове зобов'язання — до 14 червня, дня виборів до Верховної Ради СРСР, трудівники дали слово пошити понад план 500 одиниць робочого одягу. Перед у змаганні на честь виборів ведуть швей: Ліда Парасич, Валентина Винникова, Раїса Полянцева, Катерина Івахненко та інші. Норми виробітку вони щоденно виконують на 130—140 процентів.

Почин цих бригад вже підхопили інші бригади підприємства.

П. БУЛАТОВ,

Ворошиловград.

20 травня колектив Сло-
в'янського учбово-виробни-
чого підприємства виконав
п'ятирічний план по повній
вартості на 101,8 процента.
При плані випустити про-
дукції на 2 мільйони 780 ти-
сяч карбованців — випуще-
но на 2 мільйони 829 тисяч.
Колектив підприємства

П'ЯТИРІЧКУ ВИКОНАНО!

зобов'язався річний план
останнього року п'ятирічки
виконати до сьомого листо-
пада і дати понад завдання
швейних виробів на 520 ти-
сяч карбованців. Травневий
план виконано до 20 травня.
Перше місце в соціаліс-

тичному змаганні виборола
бригада змінного майстра
Золі Соловар. В її бригаді
відмінною працею відзначі-
лись ударниці комуністичної
праці Т. Золотухіна, М. Гай-
дук та О. Овчаренко, яка на
честь 100-річчя з дня народ-

ження В. І. Леніна нагород-
жена ювілейною медаллю.
Слід відзначити також са-
мовіддану працю закрійни-
ка Миколи Кашина, на-
стильніці Л. Чернишової,
швей: В. Горозій, Р. Овча-
ренко та О. Зуєвої.

О. РЕШЕТНЯК.

Директор Сло-в'янського УВП.

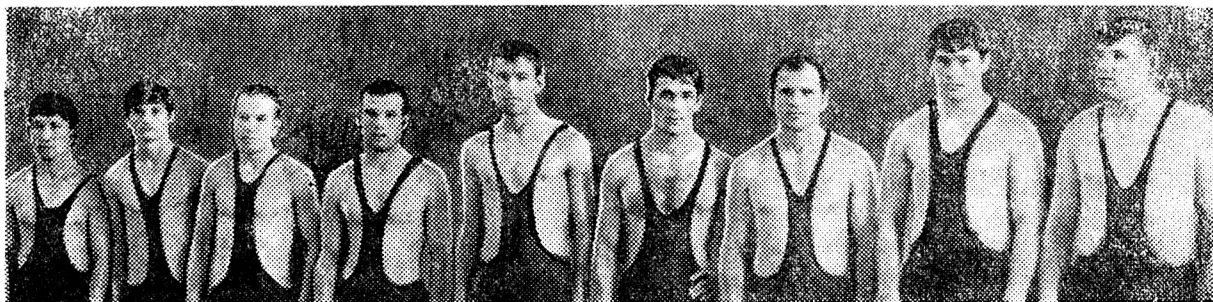
У м. КИЄВІ відбулися республіканські змагання з класичної боротьби серед глухих на першість Центральної ради ДСТ «Авангард», у яких взяло участь 34 борці від 10 областей республіки.

ЗМАГАННЯ СИЛИ І КРАСИ

перший середній — Б. Запорожець, у напівважкій — О. Гончаров (обидва із Запоріжжя), у важкій

ди приділялась належна увага тренуванню борців. Багато з них мали надто низьку технічну підго-

товити на змагання рекомендованих облідділом УТОГ борців без поважних на те причин.

Переможці змагання з класичної боротьби: (зліва направо) В. Огнівенко, І. Ємуськін, М. Стельников, В. Конарев, О. Суходол, Н. Ткешелашвілі, Б. Запорожець, О. Гончаров, В. Панін. Фото Г. ВАКУЛЮКА.

У порядку вагових категорій переможцями змагань вийшли: в цюнайлегшій вазі — В. Огнівенко (Запоріжжя), у найлегшій — І. Ємуськін (Суми), у напівлегкій — М. Стельников (Донецьк), у легкій — В. Конарев (Харків), у першій напівсередній — О. Суходол (Чернівці), другій напівсередній — Н. Ткешелашвілі (Київ), у

— В. Панін (Миколаїв). У другій середній вазі змагання не проводились.

Переможці нагороджені дипломами та цінними подарунками Центральної ради ДСТ «Авангард». Борці, які зайняли другі і треті місця — нагороджені дипломами.

Хід змагань показав, що не всю-

товку.

З різних причин не взяли участі у змаганнях борці з Житомирського, Дніпропетровського та Одеського облідділів УТОГ. Київський облідділ УТОГ на змагання виставив лише одного із п'яти борців. Керівництво Ворошиловградської обласної ради ДСТ «Авангард» відмовилося на-

лаїв), Н. Ткешелашвілі (Київ), а також І. Черчес та Д. Антонов (Одеса), які щойно повернулися із Москви, де в складі команди Російської Федерації брали участь у міжнародній товариській зустрічі з вільної і класичної боротьби серед глухих борців «РРСФР—Іран».

Після короткочасної підготовки збірна команда УТОГ вийде на всесоюзні змагання з класичної боротьби серед глухих, які відбудуться наприкінці травня у м. Ташкенті.

Хочеться побажати нашим спортсменам якнайкраще підготуватися і успішно виступити на цих змаганнях.

И. ЗДОРОВИЛО.

ОБГОВОРЕННЯ ТРИВАЄ

На Київському учбово-виробничому підприємстві № 3 розгорнулася підготовка до знаменної події в житті радянського народу — виборів до Верховної Ради Радянського Союзу. У своїх бесідах агітатори М. Кундель, Ш. Баясний, М. Фінкельштейн та інші розповіли глухим трудівникам про закінчення одного з важливих і відповідальних етапів виборчої кампанії — висування та реєстра-

ція кандидатів у депутати до Верховної Ради СРСР восьмого скликання, про зустрічі кандидатів з виборцями.

На підприємстві проводяться бесіди по роз'ясненню та обговоренню Звернення Центрального Комітету КПРС до виборців. У своїй бесіді комуніст Л. Зозуля розповіла про права і обов'язки радянських громадян, про розквіт економіки і культури нашої Вітчизни за період, що минув з ча-

су попередніх виборів до найвищого органу державної влади в країні. На загальних зборах колективу були намічені чергові завдання, вказано на недоліки, які ще мають місце в роботі підприємства.

До дня виборів у Верховну Раду СРСР готується спеціальний номер стінної газети.

Обговорення та роз'яснення матеріалів Звернення ЦК КПРС до виборців продовжуються.

О. ЛЕЩИНСЬКА.
Секретар парторганізації
Київського УВП-3.

КРАЩЕ ВІД СЛІВ

бітник учбово-виробничого підприємства т. Почвірний. Перед глядачами постав образ справді хитрого, розумного і вкрай небезпечного ворога.

Роль Валі — керівника групи розвідниць — грала швея УВП Є. Цінявська. Ця роль важка психологічно, до того ж Є. Цінявська вперше на сцені. Тим приємніше відзначити, що дебют самодіяльної акторки був дуже вдалим. Своєрідна гра О. Лебедевої, яка виконувала роль однієї з розвідниць (Каті), безперечно, велике досягнення аматорки сцени. Пожиттєвому переконливий образ по-

ліца Грачова створив столяр мебльової фабрики В. Городнюк.

У маленькій статті нема змоги докладно проаналізувати гру кожного виконавця. Скажемо одне — прем'єра вистави пройшла з великим успіхом. Про це свідчила гостра реакція присутніх на кожну подію, яка відбувалась на сцені. Разом з акторами глядачі сумували і сміялись, ненавиділи і любили. І це сказало на користь прем'єри набагато більше, ніж всі слова подяки, якими присутні нагородили наприкінці вистави самодіяльних акторів.

М. ХОХУЛІН.

Валентина Сергієнко прийшла на Одеське учбово-виробниче підприємство № 2 ще зовсім юною. Була дуже настирливою до знань, до праці. Розпитувала про все, всім цікавилася, уважно слухала і швидко сприймала дружні поради старших товаришів. Не минуло й півроку і вона майже досконало оволоділа спеціальністю швеї. Тепер Валя одна з кращих виробничниць. На дозвіллі захоплюється спортом. Вона — першорозрядниця з волейболу, член республіканської збірної команди УТОГ. Фото І. ГОЛУБЕВА.

ЧАРІВНИЙ РІЗЕЦЬ

Розложиста пишнотелена липа стояла край лісової галявини в оточенні своїх сестер. Інколи налітав бешкетун-вітерець і ніжні липові листочки починали докоряти йому за відчайдушне парубкування. В середині літа густа крона дружно покривалася золотистими, медвяно-запашними квітами. Тоді здавалось, що сюди зібрані бджоли всієї землі — їх тисячочоголосий гул чути було здалеку.

Та одного разу прийшли на лісову галявину люди. Оглянули з усіх сторін замріяне дерево. Лісник поплескав рукою по буроватій липовій корі: «Красуня! Крайнього матеріалу для художньої різьби годі шукати. Біла, мілкопориста і, головне, чудова здатність не тріскатися і не коробитися. Вироби з неї будуть вищого класу!» Задзвеніла пила...

Довго мандрувала липова деревина залізними, поки потрапила до сувенірної дільниці Дрогобицького учбово-виробничого підприємства. Умілі руки майстрів надали шматкам липи певних обрисів і ось уже сувеніри — ведмеді, ор-

ли, журавлі — розійшлися по Україні, милуючи людське око динамікою, красою, пластичністю.

В приміщенні сувенірної дільниці стійкий аромат свіжорозпиляного дерева владно перебиває запах фарби. За довгим верстаком

На фото: Микола Вітик за виготовленням сувеніру «Орел».

розташувалися різьбярі по дереву. Виготовлення сувенірів — процес творчий, який вимагає від різьбяря неабиякого художнього смаку, високого професійного хисту. Спершу з дерев'яного чурпака сокирою вирубється контур фігури. А потім починається копітка робота... Маніпулюючи стамесками різних форм, майстер вирізьблює найтонші деталі, надає сувенірові конкретних форм задуманої фігури. Мінає деякий час і ось з-під рук майстра розправляє дужі крила орел, закам'янів, вдивляючись у далеч, вайлуватий ведмідь.

Особливо гарні сувеніри виготовляє Микола Вітик, — розповів мені директор УВП А. Гопський. Що можна сказати? Одне слово — талант.

Хлопець народився у селі Вільшаник на Львівщині. Зачарований буйною природою рідного краю, розмаїтістю квітучих полонин і суворих Карпат, Микола з дитинства почав малювати. Навчаючись у Лавровській школі-інтернаті, хлопець полюбив різьбу по дереву.

Тяжко було спершу, — розповідає різьбяр. — Інколи розпач брав — не вийде. По декілька разів переробляв одну фігуру. Чимало сплило часу, поки одного разу відчув — прийшла майстерність.

На Дрогобицькому УВП М. Вітик з 1958 року. Працював тока-

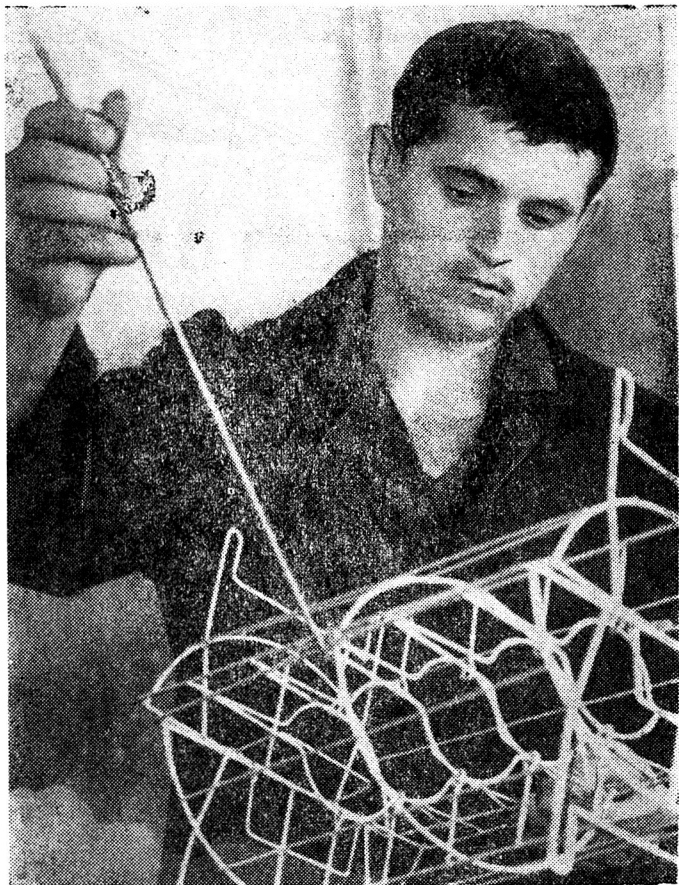
рем по дереву, а коли організувалася сувенірна дільниця, зайнявся улюбленою справою. Ось уже три роки він ударник комуністичної праці. Його роботи неодноразово займали призові місця на конкурсах народних умільців Львівського облідділу УТОГ. Найкраща робота Миколи Вітика — погруддя Івана Франка. А ще: ведмідь на скелі, ведмежа сім'я — оригінальні твори, які викликають почуття естетичної насолоди.

Микола Андрійовичу! Розкажіть, будь ласка, що служите прототипом ваших творів?

— Прогулюючись містом чи милуючись полонинами, читаючи книжку чи дивлячись кінофільм, я завжди звертаю увагу на красу рідного краю, його тваринний та рослинний світ. Переосмислюючи бачене, намагаюсь потім відтворити цю багатобарвну красу в своїй роботі.

...Стоїть десь на лісовій галявині липа-красуня. Вмивається теплим літніми дощами, перешіптується з подругами під легеньким подихом вітру, влітає свій неповторимий липовий аромат до духмяного запаху лісу. Росте, ще не знаючи, що судиться їй стати хижим беркутом, чи тонконогим журавлем, чи бурим ведмедем. Та це все в майбутньому. А поки-що мріє липа чарівними карпатськими ранками.

В. МАРЧУК.

Ставши на передвирбну трудову вахту, систематично перевиконує свої виробничі завдання М. Луняк, гальванік Кіровоградського УВП.

Фото І. ЩЕРБАНЮКА.

Відтоді, як наше підприємство перейшло на нову систему планування та економічного стимулювання, минуло близько півтора року. Час порівняно невеликий, але характерний відчутними зрушеннями в роботі колективу.

У 1969 році, в порівнянні з 1968, колектив трудівників підприємства збільшив випуск товарів

ВІДЧУТНІ ЗРУШЕННЯ

народного споживання і господарського вжитку на 221 тисячу карбованців, або на 39,7 процента більше. Це означає, що в торгіву сітку надійшло на 10 тисяч металевих ліжок більше, ніж у попередньому році.

ПРАЦЮЙ КРАЩЕ—ОДЕРЖИШ БІЛЬШЕ

З 1 січня 1968 року наше підприємство перейшло на нову систему планування і економічного стимулювання. Признаюсь, що в нових умовах працювати хоч і нелегко, але цікавіше. Незмірно підвищується відповідальність кожного працівника за фінансово-господарське становище підприємства, аби воно було рентабельним, мало прибуток. Все це утворюється в процесі виробництва. Кожен робітник, від директора до ремонтника, повинен вести лік копійкам, з яких складаються карбованці, тисячі.

Працюючи третій рік в нових господарських умовах, Запорізьке учбово-виробниче підприємство значно підвищило всі економічні показники. Наприклад, валова продукція зросла в три рази. Що найприємніше — в три рази зросла й продуктивність праці. Фонд заробітної плати зріс вдвоє.

Господарська реформа дала можливість внести зміни в оплату праці. Чим вище показники роботи підприємства, тим більше одержує колектив за свою роботу, тим вище зарплата робітників. Особливо гарно це видно на виплаті премій: у 1968 році було виплачено 24,8 тисячі карбованців, а у 1969—70,8.

Ріст заробітної плати, в основному, йде за рахунок виплат з фонду матеріального заохочення. Коли в 1967 році фонд матеріального заохочення складав 4,4 процента від загального фонду заробітної плати, то в 1969 від досяг уже 17,8 процента. Словом, треба добре працювати, а потім, в залежності від розміру прибутку, кожний одержить доплату, преміальні.

Одна з форм нової економічної системи — положення про нагороду робітників, які перевиконують виробничі норми. Той найбільше матиме, хто краще трудиться. Це позитивно впливає на тих, хто систематично не виконував норм виробітку. Не втримаюся, щоб не навести дані. За 1967 рік, наприклад, набралось 192 людино-місяці не виконаних норм. У 1969—тільки 35. А в цьому році ми добилися повного виконання норм виробітку робітниками.

Як бачите, все складається на користь нової економічної реформи. На нинішньому етапі господарської реформи на підприємстві продовжується робота над дальшим вдосконаленням методів і форм економічного стимулювання.

Л. ПАШИН.

Старший економіст Запорізького УВП.

Перехід на нову систему планування позитивно вплинув на інші сторони господарювання. Так, прибуток підприємства збільшився на 113 тисяч карбованців, а продуктивність праці робітників зросла за 1969 рік на 24,4 процента. Іншими словами, кожен робітник почав видавати продукції на 926 карбованців більше.

Підвищилась матеріальна заінтересованість і відповідальність робітників за результати своєї праці. Якщо, наприклад, у 1968 році було сплачено премій на суму 8,3 тисячі карбованців, то вже в 1969 — ця цифра зросла до 25 тисяч. Крім того, з фонду матеріального заохочення сплачено у порядку одноразової допомоги понад 2800 карбованців. Збільшились відрахування на оздоровлення робітників та культурно-побутове обслуговування.

Все це разом взяте дало позитивні наслідки, поліпшилася організація виробництва та трудова дисципліна робітників. Зменшилася плінність кадрів і кількість прогулів. Якщо інколи й траплялися незначні порушення трудової дисципліни, то такий випадок колектив розглядає як надзвичайну подію.

Але, незважаючи на досягнення, колективу нашого учбово-виробничого підприємства ще багато треба попрацювати над тим, щоб використати всі переваги господарювання за новою системою.

Цьому питанню колектив підприємства приділяє тепер належну увагу. Накреслено ряд заходів. Їх виконання вже дали певні зрушення. Про це свідчать підсумки роботи підприємства за квітень. Так, собівартість виробленої продукції знизилась у тому місяці на 8,8 тисячі карбованців.

Н. ВИСОЦЬКА.

Старший економіст Комунарського УВП.

Ворошиловградська обл.

Секрет один

Коли Феодосія Лаврентіївна Юнґліна звернулася на Павлоградський завод освітлювальної арматури з проханням прийняти її на роботу, жінку зустріли з недовірям — літня, до того ж і не чує. Відповіли, що вакансії є тільки в хімічному цеху, а там працювати тяжко. Але Ф. Юнґліна настояла на своєму і стала працювати фарботером.

Звичайно, робота фарботера не легка, потребує уваги, терпіння, але Феодосія Лаврентіївна самовіддано працювала, наполегливо вивчала виробничий процес. Працювала, дисциплінована жінка звернула на себе увагу досвідчених робітників. Бути тобі, Юнґліна, передовиком — не раз говорили вони. І не помилились.

Феодосія Юнґліна з часом піднялася до рівня кращих, стала однією з передових на заводі. Вона — ударник комуністичної праці. Виробничі завдання виконує на 140—150 процентів. Її ім'я занесене на заводську Дошку пошани. На честь 100-річчя з дня народження В. І. Леніна робітницю нагороджено ювілейною медаллю «За доблесну працю».

Часто до Феодосії Лаврентіївни звертаються подруги, щоб вона поділилась своїми виробничими секретами.

Досвід—молоді

Сімнадцять років тому підлітком прийшов Петро Білик на Павлоградський шкряпний завод. Полюбила йому професія шевця. Спершу не ладилось, але Петро наполегливо вчився, привидлявся до роботи старших товаришів. Як не було тяжко, хлопець вступив до вечірньої школи робітничої молоді. Петро знав, що без знань не зможе стати справжнім робітником.

Тепер Петро Григорович досвідчений майстер. Ударник комуністичної праці виготовляє продукцію без браку, виробничі завдання виконує на 150 процентів. Взуття, виготовлене його руками, радує людей: воно добротне, легке, красиве. За чесну працю ім'я П. Білика занесене на міську Дошку пошани. Майстер передає свій багатий досвід молоді.

— Зараз, — говорить П. Білик, — коли всі операції по виготовленню взуття проводяться механізовано, треба вчитись, підвищувати свій технічний та загальноосвітній рівень. Без цього не можна стати висококваліфікованим майстром. Нема вищої насолоди, ніж знати, що твоя праця несе людям радість.

І. ПАВЛОВ.

— Секрет один, — завжди відповідає робітниця, — любов до своєї професії, до праці. Прагнення своїми руками приносити людям добро.

І. ЗІНЧЕНКО.

Від робітниці — до майстра

Вже другий рік керує виробничим навчанням інструктор Інна Мартинова. Щодня в неї одні й ті ж турботи: забезпечити зразкові умови праці, прищепити смак до обраної професії, допомогти оволодіти практичними навиками.

Нині Одеське учбово-виробниче підприємство № 2 спеціалізується на виготовленні спецодягу, тому потреба у швеях зараз велика. Перебудова підприємства на випуск тільки швейних виробів вивільнила значну виробничу площу. І одне з кращих приміщень було передане для учнів.

В дні ленінського ювілею за високі показники в підготовці спеціалістів інструктору виробничого навчання присвоєно звання «Відмінник соціалістичного змагання УРСР».

Коли було створено другу дільницю маспошиву, постало питання про комплектацію його майстрами змін. Вибір впав на Марію Ільєнко і Євгенію Марченко. Сюди виявили бажання йти працювати колишні трикотажниці. Минуло чотири місяці настирливого навчання і трикотажниці оволоділи новою спеціальністю. Слід сказа-

ти, що особливо Марія Ільєнко піклується про те, щоб всі швей досконало знали свою професію, виконували і перевиконували змінні норми. І успіхи її зміни виростають з кожним днем.

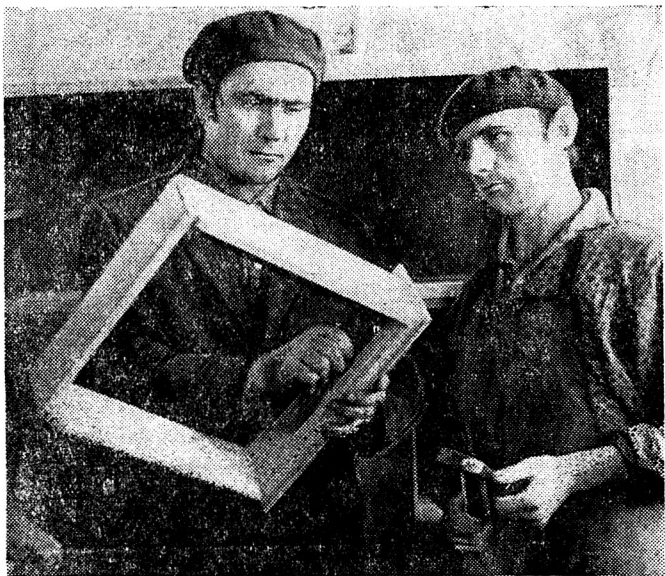
Не відстає від неї і майстер Євгенія Марченко. Свій багатий виробничий досвід, накопичений за роки праці від швей до майстра змін, вона передає учням.

— Я задоволена, — говорить Євгенія Марченко, — що моя праця не пропадає марно. Дівчата добре сприймають мої настанови і своєчасно справляються із завданнями.

Майстер змін Марія Ільєнко нагороджена ювілейною ленінською медаллю. Ім'я Євгенії Марченко занесене до Книги пошани Центрального правління УТОГ та республіканського комітету профспілки працівників місцевої промисловості та комунально-побутових підприємств.

Колективи кожної з цих бригад, про котрі я щойно розповів, взяли соціалістичне зобов'язання до дня виборів у Верховну Раду СРСР і успішно його виконують.

Ю. ГЕР.

Продукція мебелників Ровенського УВП — кухонні буфети та дивани — користуються великим попитом серед населення. На фото: бригадир столярів-складальників В. Лисан (зліва) перевіряє якість роботи у робітника М. Лашука.

Фото І. ЩЕРБАНЮКА.

Ось уже біля шести років працює Максим Новак ковалем Славуцького міжколгоспбуду. Теплим словом відзиваються про нього керівники підприємства та товариші по праці. Виробничі завдання М. Новак виконує завжди швидко і високоякісно.

На цьому ж підприємстві працює столяром Анатолій Овсянський. Він успішно виконує найскладніші столярні роботи. Завжди ввічливий, привітний, А. Ов-

НАЙДОРОЖЧЕ

сянський користується повагою в колективі.

Максима Новака нагородили ювілейною медаллю «За доблесну працю». Столяра Овсянського нагороджено почесною грамотою.

— Ця нагорода — найдорожча, — сказав М. Новак. — Я приймаю її, як аванс на майбутні трудові перемоги.

А. АРІН.

ПОВЕРТАЮЧИСЬ ДО НАДРУКОВАНОГО

По заслугі

В № 9 газети «Наше життя» за 28 лютого 1970 року була надрукована стаття «Агітатор», в якій розповідалося про інженера Черкаського УВП Г. Пирогова. В безрезультатній редакції одержала скаргу від І. А. Дишлюка, який писав, що Г. Пирогов морально нестійка людина, яка, за словами скаржника, недостойна носити високе звання агітатора. Редакція надіслала

скаргу в партійну організацію Черкаського УВП. Секретар парторганізації підприємства Г. Губко повідомив, що скарга обговорювалась на партійних зборах. Факти, якими оперував І. А. Дишлюк, не підтвердились.

За наклеп, за створення нездорової атмосфери в парторганізації УВП та первинній організації УТОГ І. А. Дишлюку оголошена догана. В свою чергу сурово попереджено директора Черкаського Будинку культури П. Ф. Дишлюка.

СЛІДАМИ НЕНАДРУКОВАНИХ ЛИСТІВ

Скаржилися трудівники

До редакції надійшов лист від групи робітників Черкаського учбово-виробничого підприємства. В ньому повідомлялося, що головний інженер цього підприємства В. Горбунцов грубо поводить себе з підлеглими. Зокрема, наводився такий факт.

Якось звернулася до нього т. Андрощук з проханням розглянути розцінки на норми виробітку тієї операції, яку вона виконувала, тому, що в неї був малий зарібок. Головний інженер В. Горбунцов на те лише відрізав, досить мовляв того, що заробляєш. Андрощук, звичайно, образилася і написала про це до редакції.

А. Неізвесний скаржився на погані побутові умови в гуртожитку, де він проживає довгий час з сім'єю. Окремої квартири йому не надають.

Скарга надсилалася на розгляд голові Черкаського облвідділу УТОГ тов. Кузубу Г. П. Він повідомив редакцію: із п'яти підписів під скаргою визнано лише два — Неізвесного і Андрощук. Всі інші

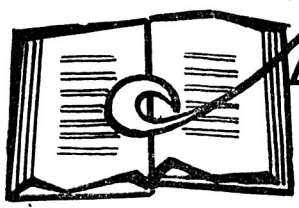
товариші скарги не бачили і її не підписували. Тов. Андрощук підтвердила все, що стосується В. Горбунцова, на що йому вказано партійним бюро підприємства.

А. Неізвесний, як і багато інших виробничників, поки що проживає в гуртожитку. Дійсно, для сімейних тут побутові умови не відповідають вимогам. Але в даний час немає ніякої змоги надати цим робітникам квартиру. Дім, який будується, буде здано в експлуатацію восени нинішнього року. А. Неізвесний отримає квартиру в цьому будинку.

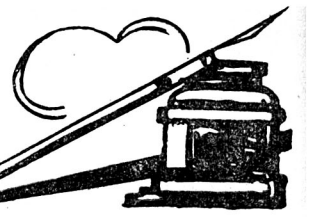
У майбутньому планується підвести газ в гуртожиток.

НАШЕ ЖИТТЯ 3

30 травня 1970 р.

ДІПІПІЕРАПІПІУРНІА СТОРИНКА

Одвів, одбував травень.
На порозі літо.

Фотоетюд О. ОЛЕКСІЕНКА.

ДРУГОВІ

Я не знаю, друже мій, не знаю,
Скоро ми зустрінемось, чи ні.
Я приріс навів до свого краю,
Тебе кличе щось із даліни.

Ти вже бачив гори і долини
Моря синь, несходжену тайгу.
Я в своїй любові до України
Назавжди в несплаченім боргу.

За її дороги тополіні,
За її березові гаї.
Та за те, що зріс на Україні,
Полюбив наввіки я її.

І чим більше я живу на світі,
Тим сильніші почуття мої
До полів у золоті пшениці,
До її березових гаїв.

У далеких я не був країнах,
Пірамід не бачив і пустинь —
В моїм серці шепіт тополіний
І Дніпра замріяна глибинь.

Ось тому щороку на Україну
Я тебе чекаю навесні,
Де світанки росяні і сині,
Де пісні дівочі голосні.

РОВЕСНИКУ

Недомріяв він, недолюбив
І не встиг ще на землі пожити.
У бою він голову зложив,
Щоб тобі і жити, і любити.

Він кохану ще не цілував,
Бо був ніжний і такий несмілий,
Та гвинтівку в грізний час узав
В свої руки, як боець умілий.

Звав до бою невгамовний гнів
Відплатить за горе, кров і муки,
Щоб від диму обрй не чорнів,
Щоб не знати гіркоти розлуки.

І щоб ти, ровеснику мій, жив

Із ясними й мрійними очима.
То ж красу люби і бережи,
Бо життя й любов неповторимі.

Бережи, як він тобі звелів,
Ці поля, ліси і ріки сині,
За які він у бою поліг
Грізної і тяжкої години.

Все оце тобі він залишив,
Все зберіг, прикрив грудьми

Щоб жило з тобою назавжди
Неповторне ім'я — Батьківщина.

Федось САВЕНКО.

— Уж сорок лет!
— И что такого?
Еще не стар, еще не сед,
Еще сойду за молодого.
— Да только молодости нет...
И память с робостью понятной
В былую жизнь, как в некий зал,
Уводит тропкою обратной:
А так ли жил? А чем ты стал?
Что людям доброго содеял,
Чему ты верил и служил?
Какое семя в души сеял
И что плохое истребил?
И...
— Память, память, все вопросы
Ты хочешь выложить гуртом.
— Бывали в жизни перекосы?
— Не торопись, скажу потом.

ГИМН ЖИЗНИ

И рокот прибоя, и шорох авто
Не слышу — так что же?
Я в жизни ничто?

А если живу на земле не один,
Отрезан от звуков лесов и долин?
Но даже такой — я присутствую
Здесь,

Свершений вокруг все полно

И краски цветов ароматных манят,
Раз вижу — то слышу сверканье
Дня.

Пускай в беспредельной хожу

Тишине,

Но летом качаюсь, как все,

У берега стану, — летят за кормом

Проворные чайки и длинным
Крылом

Они салютуют, они вдалеке зовут:

Вся жизнь наша — битва

И радостный труд!

И я поднимаюсь, в просторы лечу,

Не слышу, а все же мне все

Могучая Родины ширь предо

Лети, обними и умом и душой...

Кто в битве не сдастся, тех

И вырастить сможет, и в космос

Кто смеет сказать, что не слышу,

Приходит великая песня труда!

А. СУХАНОВ.

ВСЕГДА С ТОБОЙ

Нет, жизнь меня не наделила
Особой, ясною судьбой.
Всего по совести вручила;
Дала и главное — с тобой,
С тобой нести, народ родимый,
Печаль и радость пополам,
И то меж нами неделимо,
Что в горький час досталось нам.
Еще и ныне из тумана,
Как боль, как горе и беда,
Звучит нам голос Левитана:
«Врагу мы сдали города»,
И дальше шло перечисленье...
И пусть я был годами мал,
Но это наше отступленье
С тобой, народ, переживал.

В тринадцать лет, чтоб больше

Патронов больше фронту дать.

Мы у станков с утра стояли,

У тех станков ложились спать.

И, помню я, светлели лица

У нас, юнцов в пятнадцать лет,

Когда гремели над столицей

Салюты в честь твоих побед.

Побед, — а разве только танки

Их взяли натиском одним?

А Вальки, Маньки, Петьки,

И поднимали край целинный,

И с песней ехали в Сибирь.

В ряду мы с танками стоим!

...И в той стране послевоенной,

Без скидок всяких на года,

С тобой, народ благословенный,

Мы возрождали города.

И поднимали край целинный,

И с песней ехали в Сибирь.

И нашей дерзости былинной.
Рукоплескал давно ли мир,
Когда из нашей русской стали
Надежно сделанный «Восток»
В такую высь, в такие дали
Провел смоленский паренек...

Послушай, память, может, с ходу
Считать оставим, что свершил.
Мне сорок лет... С моим народом
Я шел, я чувствовал и жил.
И горд, что путь мой

не бесследен.

А что же горький твой вопрос?

Вот мой ответ тебе последний:

Да, был, конечно, перекося.

Конечно, был. Но ты, держава.

Скажи по чести: в годы те

Мы наше звание держали

Ужель на малой высоте?

Нет, кто б то ни был —

И всё, везде, во все года

Перед народом искупали,

Не отступая никуда.

Я так скажу, что если б снова

Я жить начать, как в сказке, мог,

То б не искал себе иного —

Иной судьбы, иных дорог.

И сколько мне еще отмерит

Нелегких лет подруга-жизнь

Тебя любить, служить и верить

Тебе, Отчизна, — мой девиз!

Н. НЫРОВ.

РІДНІЙ ШКОЛІ

Як вогонь палив повіки,
Нишком горе підікралось,
Так безжалісно наввіки
Слух від мене відібрало.

Не почую я ніколи,
Що говорить місто селам,
Шепоту пшениці в полі,
Співанок землі веселих.

На яку дорогу стати?
Не сказала хитра доля.
Приголубила, як мати,
І навчила жити школа.

Я тепер, як всі — людина,
Маю найдорожче — мову.
Слово скоплюю очима,
З усіма веду розмову.

І на долю я не плачу,
Не страшні любі вершини.
Хоч не чую, добре бачу
Силу розуму людини.

За станком, з комбайном в полі,
В дні ясні, чи у негоду
Я складаю рідній школі
Мозолями вічну оду.

М. СУХОВ.

ОСІНЬ 1943 РОКУ. Над туманом
завісою Дніпра із-за лісних
круч викотилось сонце. Ранок
свіжий і чистий, мов дитина
в купелі. Спалене село — в
променях скупого сонця.

Не вірилось, що десь поруч, на
правому березі Дніпра, над рідною
країною висіла гроза і в шаленому
вирі війни гинули люди.

А в селі тихо. Військова тилова
частина на привалі. Кухарі, обі-
няючи смачний борщ, ворожили
над картоплею, буряками та ка-
пустою. Поруч бійці розташова-
лись під, на диво уцілілою, абри-
косою. Чистили зброю, писали ли-
сти, вели неквапливу розмову.
Спочатку розмова йшла про остан-
ні події, які відбулися не пізніше
вчорашнього дня, а потім про те,
що боліло кожному:

— Болить у мене серце, навіть
вночі, трапляється, не сплю. Коли
ж це скінчиться? Чи довго нам
втрачати людей? І яких людей...
Згадаєш — серце розривається.

— Але ж видно, що Радянська
Армія верх бере. Чи ж можна ви-
стояти проти такої сили, як на-
ша? Народ за нас! Так як же під-
лі фріци зможуть збороти народ
радянський?

Той, хто найбільше мене ціка-
вить, сидить коло землянки в ко-
лі товаришів. Це — Микола, неви-
сокий коренастий юнак 18-20 ро-
ків, з приємними рисами обличчя
і синіми очима. По словах бійців
сержант Павлічов — справжній ком-
сомолец, патріот. Був у полоні у
німців, але втік. Незважаючи, що
юний, глибоко розумів своє зав-
дання, дуже любив Вітчизну і го-

товий був на самопожертвування
ради перемоги над ворогом. Я по-
любила його, мов брата. І хоч дитя-
чий розум мало що сприймав із
російської мови, та ми добре роз-
уміли одне одного. І що понад
усе тягло мене до сержанта, так
це вірші, які мін міг читати год-
нами. Дуже вже переконливо і
дохідливо в нього виходило.

Ось і зараз Микола декламує:

Нас пули с тобой пока еще

милують,

Но трижды поверив, что жизнь

уже вся,

Я все-таки горд за самую милую,

За русскую землю, где я родился.

За то, что сражаться на ней нам

завещано,

Что русская мать нас на свет

родила...

Слухаючи сержанта, бійці від-
чували прилив сил, ставали
сильнішими духом.

Здібний він і разом з тим сер-
дечний, думала я. — Слухати йо-
му, закоханому у вірші, солов'їв,
водити степові кораблі, або вари-
ти сталь. А його відразу кинуло
в місиво війни, де Микола пови-
нен перемогти і залишитись пере-
можцем назавжди. За денними
турботами, навчанням на полігоні,
якось непомітно спускався вечір.
Тоді здавалось, все на землі, спов-
нене спокоєм, відпочивало.

Взявши чергову порцію моєї
любимої пшоняної каші, щоб на-
годувати мене, Микола сів за край
дощатої столу, чисто поголений,
пропахлий потом та порохом і
прохав:

— Заспівай, сестричко.

І я починала співати пісню про
матір, що виглядає сина з похо-

ду, про перепілочку, якій ніде гні-
здо звити, і про те, як побратався
сокіл із сизокрилим орлом. Пісні
змінювали одна одну. Вони плив-
ли впервено і струнко, виплітаючи
зачарованість із навколишнього
світу. Пісня збирала навколо ме-
не бійців. І очі... Багато очей. Рід-
ні, відкриті. Вони горіли живим
блиском і могли обняти весь світ
своєю ласкою. Здається нікого і

БРАТ

нічого більше немає. Світ завмер
у трепетному мовчанні. Лише піс-
ня і я.

Бійці слухали і слухали, мов за-
чаровані ту пісню-долю:

ОПОВІДАННЯ

Между нами поля и снега,
До тебя мне дойти не легко,
А до смерти четыре шага.

Щось тепле й терпке здавлюва-
ло мені горло і на очі навертали-
сь сльози. І я вже переключалася:
С бандой фашистів сражаться,
Родина смелых зовет.
Смелого пуля бонята,
Смелого штык не берет.

Коли я змовкала, думи і мрії
всіх линули до своєї домівки, до
рідних, у майбуття. Хто і що буде
робити після перемоги, коли зали-
шиться живим? Ми з Миколою

мріяли про театр. Щось неймовір-
не діялось з моїм братом, коли
приходила польова пошта. Бійці,
хто одержував виступки, ніби на-
роджувались вдруге. Одні смія-
лись, жартували, інші — роняли
скупі чоловічі сльози. Цього не
спостерігала я за Миколою. В такі
хвилини він ставав ніби чимсь при-
гнічений. Не могла я зрозуміти
його. Тому ж при наступній зустрі-
чі запитала:

— В тебе є мати і батько?

Відповідає не відразу.

— Є в мене дуже добра, дбай-

лива мати, — говорить він. — В неї

очі сині-сині, немов омилі дощем.

— А коси?

— Звичайно. Вони в неї кольо-
ру стиглого жита, сонячні.

З деякою недовірою дивлюсь на

Миколу. Пригадую, як мати гово-
рила, що Микола — сирота, виріс

у дитячому будинку.

— Я правду сказав тобі. Моя

мати ясновидиця, в червоній хуст-
ні. Звуть її Радянською Росією, —

запевняв мене Микола.

В моїй уяві вимальовувалась в той

же час незнайома мені мати — Ра-
дянська Росія — така ж, як і моя

— найкраща в світі і єдина.

— Ну, а батько?
— Є і батько. — Микола розтеб-
нув гудзик вишивалки на сонці
гімнастюрки і видобув з кишені
комсомольський квиток, а з нього
достав вирізку з газети чи журна-
лу.

— Ось він... Ленін!..

І в цьому коротенькому слові я
відчула велику гордість і велику
честь, пронесену Миколою крізь
важкі випробування в дні війни з
фашистами. Чисту й святую людсь-
ку любов до живого серед живих
— Ілліча, вождя людства.

Закінчилась Велика Вітчизняна
війна. У Миколи Павлічова най-
мирніша професія. Він, як і мріяв,
став актором одного з театрів Са-
ратова. Час від часу надсилає ме-
ні листи, які завжди починає так:
«Добрий день, дорога українська
сестричко».

Моя ж мрія, через втрату слу-
ху, не збулася. Та як доказ вели-
кої любові до росіянина, зберігаю
пожовклу від часу книжечку ки-
шенькового формату «Военная ли-
рика — 1943 год». В ній перші зер-
на поезії, посіяні в мою душу Ми-
колою в грізні роки війни.

Ольга ЧОРНОБАЙ.

Редактор О. БОРИМЧУК

НАША АДРЕСА: м. Київ-5, вул. Червоноармійська, 74,
тел. 67-38-43.

«Наша жизнь» — орган Центрального правления Украинского
общества глухих.

Київ, друк. УВП-3, зам. 913—8670. 70 р.